

◆ PARAPSYKOLOGIA 2000 ◆

N:o 7, syksy 2001

Rukous parantajan apuna

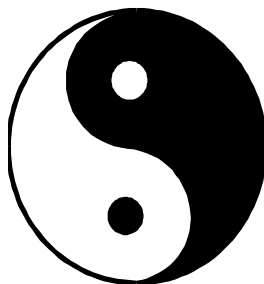
Tiesitkö, että tutkimusten mukaan 43 prosenttia yhdysvaltalaisista lääkäreistä rukoilee potilaansa puolesta? Sairaiden auttamiseksi tapahtuva rukoileminen on viime vuosikymmeninä saanut uutta merkitystä, kun se on joutunut laajojen tutkimusten kohteeksi. Tähän mennessä tiedetään yksistään Yhdysvalloissa suoritettuna ainakin 130 aiheeseen liittyvää tutkimusta ja lisäksi 149 sitä sivuavaa koetta erilaisilla elollisilla organismeilla. Tulokset ovat hyvin yhdensuuntaisia: rukoileminen tehoaa. Mutta millä tavalla? Siinä suhteessa tarjolla on monia yllätyksiä.

Miten pitää rukoilla?

Mitä rukous ja rukoileminen oikeastaan ovat? Ilmeisesti jokaisella on omat käsityksensä asiasta, mikä näkyy ihmisten tavassa yrittää hyödyntää rukousta. Kerrotaan nuorukaisesta, joka rukoili itselleen uutta autoa. Kun sitä ei ilmaantunut, hän päätteli, ettei Jumala toimi sillä tavalla. Niinpä hän varasti auton ja alkoi sen sijaan rukoilla anteeksiantamusta. Muuan pariskunta taas tarvitsi pari sataa dollaria johonkin turhuuteen ja rukoili sitä. He saivatkin sen - korvauksena poikansa kuolemasta liikenneonnettomuudessa.

Sairaana puolesta tapahtuvalla rukoilemisella näyttää olevan vahva pysyvä tilaus. Yhdysvalloissa suoritetuissa tutkimuksissa on käynyt näet selville, että puolet potilaista haluaisi lääkärinsä rukoilevan sekä hänen puolestaan että hänen kanssaan, ja peräti 75 prosenttia katsoo, että lääkärin tulisi ottaa työssään huomioon myös potilaan hengenenelämä. Asia on saanut yhä enemmän näkyvyyttä, kun enenevässä määrin on alettu julkaista asiaa käsitteleviä kirjoja ja järjestää kokouksia, konferensseja ja seminaareja.

PARAPSYKOLOGIA
2000 ON SUOMEN
PARAPSYKOLOGINEN
TUTKIMUSSEURA
R.Y.:N TOIMITTAMA
ARTIKKELISARJA,
JOSSA PYRITÄÄN
LAAJA-ALAISESTI
ESITTELEMÄÄN PARAPSYKOLOGISIA
TUTKIMUSTULOKSIA,
MUUTTUVAA
IHMISKÄSITYSTÄ,

MAAILMANKUVAA JA
ELÄMÄNKATSO-
MUKSELLISIA
SUUNTAUKSIA.
KUKIN KIRJOITTAJA
VASTAA ITSE
KIRJOITUKSENSA
SISÄLLÖSTÄ.
KIRJOITUKSIA SAA
VAPAASTI LAINATA
EDELLYTTÄEN ETTÄ
LÄHDE MAINITAAN.

Rukouksella on monia ilmenemismuotoja. Ihminen voi rukoilla jotakin tarkoin rajattua asiaa, mielenrauhaa, jostakin sairaudesta paranemista tai vaikkapa immuunijärjestelmänsä toiminnan kohentumista. Toisaalta hän voi tyytyä yleiseen rukoukseen "Tapahtukoon Sinun tahtosi". Joku käyttää sanoja, joku pelkkää hartaudenomaista hiljaisuutta. Ihmiset voivat rukoilla salaa omassa kammiossaan tai sairaan ihmisen vuoteen äärellä. Yksinkertaisemmissa muodossaan rukous voi olla mielen asenne, jossa tärkeää on oleminen, ei tekeminen. Silloin kysymyksessä on oikeastaan tila, jossa rukous merkitsee ihmisen halua olla yhteydessä Korkeimpaan. Kun ihminen kokee tarvetta turvautua tähän yhteyteen, hän itse asiassa rukoilee, käyttipä hän sanoja tai ei.

Sanojen käyttö rukouksessa ei ole tietenkään millään tavalla asialle vahingoksi. Sanoilla voidaan ajatella olevan vähintäänkin sama merkitys ja tehtävä kuin mantralla meditaatiossa. Tutussa rukouksmyllyn ja rukousnauhan käytössä on ilmeisesti kysymys jostakin senkaltaisesta. Kehon reagoitinta erityyppisiin henkisiin harjoitteisiin, kuten kristil-

À LA CARTE

Teuvo Laitinen: RUKOUS PARANTAJAN APUNA	1
Olavi Kiviniemi: JÄLLEENSYNTYMÄSTÄ	8
Orvo Raippamaa: MINÄN VAPAUTTAMINEN MINÄISYYDEN ORJUUDESTA	11
Markku Siivola: SUPPILO	14
Heli Sarre: PARANORMAALEISTA ILMIÖISTÄ JA TIETOISESTA MAAILMANKAIKKEUDESTA	15

liseen rukoilemiseen, transsendentaaliseen meditaatioon (TM), hypnoosiin ja rentoutukseen, pyrki valottamaan 1970-luvulla sydänspecialisti Dr. Herbert Benson tutkimuksessa, jonka hän pani toimeen Harvardin lääketieteellisessä yliopistossa. Hän havaitsi, että keholliset vaikutukset ovat kaikissa tapauksissa samanlaiset: sydämen syketiheys, verenpaine ja hengitystiheys laskevat, hapentarve pienenee ja hiilidioksidia syntyy vähemmän.

Rukouksen periolemus voidaan tiivistää myös sanomalla, että sen voimakain muoto on pyhyiden läsnäolon kokeminen. "Oikeamielinen ihminen rakastaa Jumalaa ilman mitään syytä", 1200-luvulla elänyt saksalainen mystikko Mestari Eckhart totesi. Tässä mystisessä yhteydessä syntyy antaumuksellisuuden tila, jossa ihminen siirtää syrjään pienet henkilökohtaiset toiveensa ja mielihalunsa ja sallii rakkauden ja kiittolisuuden nousta rukouksen sisällöksi. Seuraukset voivat olla hämmästyttävät. Ihminen huomaa olevansa "armon tilassa", missä kaikki mitä hän tarvitsee, tuntuu tulevan hänen osakseen ilman minkäänlaista ponnistelua. Eli niin kuin Jeesus totesi pari vuosituhatta sitten (Matt.6:8): "Teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennen kuin häneltä anottekaan".

Minkä puolesta voi rukoilla?

Mitä rukouksen tehosta sitten tiedetään tutkimusten perusteella? Yli 130 kontrolloitua laboratoriotutkimusta on osoittanut, että rukoilemisella tai rukouksen kaltaisella myötätunnon, empatian ja rakkauden tilalla voi saada aikaan myönteisiä terveydellisiä vaikutuksia monenlaisiin eläviin organismeihin aina ihmisistä bakteereihin ja sieniviljelmiin. On myös tehty yli 250 tutkimusta, jotka osoittavat, että uskonnolliseen elämään kuuluva säännöllinen rukoileminen edistää terveyttä. Tämä ei tarkoita sitä, että rukous tehoaa aina yhtä vähän kuin leikkaus tai lääkehoito, mutta yleisesti ottaen rukous tehoaa.

Ihmisillä suoritetut kokeet ovat osoittaneet, että rukouksella on myönteinen vaikutus esimerkiksi korkeaan veren-

paineeseen, haavoihin, sydänkohtauksiin, päänsärkyyn ja levottomuuteen. Tutkimusten kohteena on ollut myös vesi, entsyymit, bakteerit, sienet, hiiva, punaiset verisolut, syöpäsolut, siemenet, kasvit, levät, perhosen toukat, hiiret ja kananpojat. Prosesseja, joihin rukous on vaikuttanut, ovat olleet mm. entsyymien aktiivisuus, leukemisten valkosolujen kasvuvauhti, bakteerien muunnosvauhti, erilaisen siementen itämis- ja kasvuvauhti, haavojen paranemisvauhti, struuman ja kasvainten koko, nukutuksesta heräämiseen tarvittava aika, punaisten verisolujen hajoaminen ja veren hemoglobiinitaso.

Rukouksen teho ei siis rajoitu pelkästään ihmiseen. Rukouksen on todettu vaikuttavan käytännöllisesti katsoen kaikkiin elollisiin olioihin, joihin sitä on sovellettu. Mutta miten rukoilijan tai parantajan on aina mahdollista "kehittää" tarvittava empatia ja rakkaus? Ehkä monen on vaikea kuvitella rakastavansa bakteeriviljelmää tai muuta "alempaa" elämänmuotoa, mutta kun otetaan tarkasteltavaksi ihmisen suhde eläimiin, miljoonat lemmikkieläimiinsä kiintyneet ihmiset antavat oman todistuksensa. Kun Dr. Larry Dossey - jonka urauurtavaan selvitystyöhön tämä artikkeli pääosiltaan perustuu - oli julkaissut ensimmäisen rukouksen voimaa käsittelevän kirjansa v. 1993, hän sai valtavan ryöpyn kirjeitä, joissa eläinlääkärit kertoivat rukoilevansa potilaidensa puolesta, kuin ne olisivat ihmisiä. Hämmästyttävää kyllä, myös esimerkiksi mikrobiologit ja kasvitieteilijät raportoivat samanlaisesta suhtautumisesta omiin tutkimuskohteisiinsa. Eikä ole mikään salaisuus, että myös esimerkiksi maanviljelijät saattavat rukoilla sairaiden eläintensä tai satonsa puolesta.

Rukouksen voimaa koskevissa tutkimuksissa on havaittu, että toisen ihmisen puolesta tapahtuva esirukous tehoaa, vaikka rukouksen kohde ei olisi tietoinen asiasta. Sama ilmiö on tullut esille vielä selvemmin kokeissa, joissa on rukoiltu "alempien" eliöiden puolesta. Koska nämä eliöt eivät oletettavasti tiedä asiasta eikä niiden voi olettaa olevan uskonnollisia eikä "uskovan" rukoukseen, ei kysymyksessä voi olla esimerkiksi lumevaikutus tai usko. Toisaalta on käynyt ilmi, että usko vahvistaa rukouksen tehoa. Itse asiassa tätä seikkaa käytetään enemmän tai vähemmän tietoisesti hyväksi myös koululääketieteessä. Jos lääkäri kertoo

potilaalleen, että hänen määräämänsä lääke on hyvin tehokas, se panee liikkeelle lumevaikutuksen ja potilas hyötyy siitä. Parapsykologisen tutkimuksen piiristä puolestaan tiedetään, että jos koehenkilö uskoo tutkittavan ilmiön todellisuuteen, tulokset ovat paremmat, kuin jos hän suhtautuu asiaan epäilevästi. Sama pätee ilmeisesti myös rukoilemisen tehoon: jos ihminen ei usko rukouksen vaikutukseen, tulokset ovat heikommät tai olemattomat.

Toiseksi on havaittu, että jo pelkällä toivolla paranemisesta on myönteinen parantava vaikutus. Uskon tiedetään tehostavan ihmisen puolustusjärjestelmien toimintaa ja toiveikkouden johtavan suotuisiin tuloksiin. Tämän vahvistavat monet tieteelliset tutkimukset. Kun psykiatri Thomas Oxman ja hänen tutkimusryhmänsä Dartmouthin lääketieteellisestä koulusta selvittivät, millainen vaikutus "uskonnollisilla tunteilla ja toiminnoilla" saattaisi olla yli 50-vuotiaille tehtyjen sydänleikkausten onnistumiseen, he havaitsivat, että niillä, jotka ammentavat uskoa ja toivoa uskonnosta, on suurempi mahdollisuus elää pitempään leikkauksen jälkeen kuin muilla.

Minkälainen rukousstrategia sitten tehoaa parhaiten? Yhdysvaltain Oregonissa, Salemssa, sijaitseva Spindrift-järjestö on suorittanut joukon yksinkertaisia laboratoriokokeita asian selvittämiseksi. Siinä tarkoituksessa rukoileminen luokiteltiin joko *ohjatuksi* tai *ohjaamattomaksi*. Ohjatussa rukouksessa rukoilijalla on mielessä erityinen tavoite, mielikuva tai tulos. Hän "ohjaa" järjestelmää yrittäen suunnata sen täsmälliseen suuntaan. Hän saattaa rukoilla syövän parantumista, sydänkohtauksen selviämistä itsestään tai kivun kaikkoomista. Ohjaamattomassa rukouksessa sen sijaan on kysymyksessä avoin lähestymistapa, jossa mitään erityistä tulosta ei pidetä mielessä. Ohjaamattomassa rukouksessa rukoilija ei yritä "kertoa maailmankaikkeudelle mitä tehdä".

Kokeiden tuloksia tarkasteltaessa kävi ilmi, että ohjaamaton tekniikka oli määrällisesti tehokkaampi tuotteen toistuvasti tuloksia, jotka olivat ainakin kaksi kertaa niin suuria kuin ohjatussa lähestymistavassa. Niiden perusteella Spindriftin tutkijat päätyivät tulokseen, jonka mukaan

ohjaamaton rukous on kaksi kertaa ohjattua tehokkaampi

parantajat ovat tehokkaimmillaan, jos he pyrkivät olemaan täysin vapaat visuaalisoinnista, miellelyhtymistä ja erityistavoitteista. Keholliset, emotionaaliset ja persoonallisuuteen liittyvät ominaisuudet pitäisi sulkea tyystin ajatuksista ja korvata "puhtaalla ja pyhällä laadullisella tietoisuudella siitä, mikä tai kuka potilas saattaa olla". Tätä menetelmää Spindriftin tutkijat pitävät aitona henkisenä parantamisena. Sen sijaan menetelmiä, joissa luotetaan ohjattuun rukoukseen, he luonnehtivat tapauksesta riippuen joko "psykykkiseksi" parantamiseksi, uskolla parantamiseksi, mielen avulla tapahtuvaksi parantamiseksi tai peräti lumevaikutukseen perustuvaksi parantamiseksi. Ne kaikki riippuvat heidän käsityksensä mukaan potilaalle annettuisista suggestioista, joiden mukaan hän paranee.

Minne rukous pitää suunnata?

Yksi merkittävimpiä seikkoja, joka tutkimuksissa on tullut esille, on ollut havainto, jonka mukaan rukouksen teho ei riipu siitä, onko rukoileva henkilö rukouksen kohteen lähellä vai onko hän kaukana: paranemista saattaa ilmetä yhtä hyvin niin paikan päällä kuin kaukanakin. Mikään ei näytä pysäyttävän tai estävän rukousta. Vaikka rukouksen kohde on sijoitettu kaikelta tunnetulta sähkömagneettiselta energialta suojaavaan häkkiin, rukouksen vaikutukset ovat tulleet silti esille. Todistusaineisto rukouksen tehokkuuden puolesta on ollut niin vakuuttava, että Dossey pitää sitä lääketieteen parhaiten varjeltuna salaisuutena.

Mikään ei näytä pysäyttävän tai estävän rukousta

Yksi tapa tarkastella rukouksen olemusta on kysymys rukouksen suhteesta aikaan ja tilaan. Meillä kaikilla on mielikuva siitä, että kun rukous esitetään, se pitää lähettää jonnekin. Siitä olisi kuitenkin luonnollisena seurausena, että mitä lähempänä rukoilemisen kohteena oleva henkilö on, sitä paremmin rukous auttaisi häntä. Kuten edellä olevasta käy ilmi, selvitykset eivät puolla tällaista käsitystä. Tämä ilmeni esimerkiksi tutkimuksesta, jonka kardiologi Randolph Byrd San

Francison yleisestä sairaalasta pani toimeen. Yhteensä 393 potilasta sai tutkimuksen aikana rukoiluapua rukoilijaryhmiltä eri puolilta Yhdysvaltoja. Kyseessä oli tyypillinen kaksois-sokkojärjestely, missä sen enempää potilaat kuin lääkärit tai hoitajatkaan eivät tienneet, mikä ryhmä rukoili minkin potilaan puolesta. Tarvittavana vertailuryhmänä olivat potilaat, joiden puolesta ei rukoiltu lainkaan. Byrd havaitsi, että ne potilaat, joiden puolesta rukoiltiin, selvisivät koettelemuksestaan selvästi paremmin kuin ne, jotka eivät saaneet rukoustukea. Rukoilijan maantieteellisellä etäisyydellä ei ollut mitään vaikutusta rukouksen tehoon.

Ajatukseen rukouksen lähettämisestä jonnekin sisältyy selvästi käsitys, jonka mukaan sen vastaanottaja on jossakin muualla. Mutta kuten kaikille meille on kerrottu, vastaanottaja on kaikkialla, lähimmillään ihmisen omassa sisimmässä. Miksi siis rukouksen pitäisi mennä jonnekin? Tutkimukset antavatkin ymmärtää, että rukous on samalla tavalla ei-lokaali (ajasta ja tilasta riippumaton tai niiden vaikutusalueen ulkopuolella sijaitseva) ilmiö, kuin mitä *rukous tehoaa ajassa taaksepäin* on havaittu tavanomaisten paranormaali-ilmiöiden osalta. Rukous vaikuttaa etäisyydestä riippumatta, mutta jotta asia ei jäisi liian yksinkertaiseksi, kvanttifysiikan mukaan on täysin mahdollista ajatella jopa, että rukous tehoaa myös ajassa taaksepäin!

Rukoilemiseen liittyy myös enemmän tai vähemmän hankalia eettisiä kysymyksiä. Onko esimerkiksi toisen puolesta tapahtuva rukoileminen oikein, jos rukouksen kohde ei ole tietoinen asiasta tai peräti vastustaa sitä, että hänen puolestaan rukoillaan? Syyt vastustamiseen saattavat olla omituisia, jopa taikauskaisia tai maagisia. Monet omasta puolestaan tapahtuvaa rukoilemista vastustavat ihmiset ovat kannallaan sillä perusteella, että rukoileminen on tehotonta. Mutta miksi heidän silloin tarvitsisi olla huolissaan siitä, että joku rukoilee heidän puolestaan?

Asiallisempiakin perusteita kieltäytymiselle löytyy. Toisen puolesta tapahtuvasta rukoilemisesta pidättäyty-

seen saattaa olla synnä jokin rukoilijan tietoinen tai salainen motiivi ja sen tuomittavuus. Rukoileeko hän hyvästä sydäimestään vai yrittääkö hän jollain salaisella tavalla hallita toista ihmistä? Onko hänen empatiansa aitoa vai yrittääkö hän siirtää omia pikku mieltymyksiään ja arvostuksiaan toiseen ihmiseen rukouksen varjolla? Asian tekee entistäkin monimutkaisemmaksi se kiistaton havainto, että rukoilemisella voidaan saada aikaan myös kielteisiä seuraamuksia. Tieteellisissä kokeissa on havaittu, että rukoilemalla on mahdollista esimerkiksi hidastaa elävien organismien biologisia prosesseja. Luvaton toisen puolesta tapahtuva rukoileminen voi johtaa myös hyvin eriskummalliisiin tilanteisiin, kuten seuraava tapaus osoittaa.

Eräs mies joutui vakavaan liikenneonnettomuuteen ja hänelle jäi siitä monia pysyviä vammoja. Hänen läheisensä käynnistivät heti mittavan rukousoperaation hänen puolestaan, ja kirurgit pitivät lähes ihmeenä, että hän selvisi monista vaikeista leikkauksista. Mutta vaikka rukoustoiminta jatkui myös miehen toivuttua riittävästi, hän ei näyttänyt normaalilta entiseltä itseltään. Hän oli apaattinen ja ärtyisä ja oli selvästikin menettänyt aikaisemman elinvoimaisuutensa ja elämänhalunsa. Kymmenen vuotta myöhemmin hän kuoli luonnollisista syistä. Joitakin päiviä kuolemansa jälkeen mies ilmestyi eräälle rukoilijoiden piiriin kuuluneelle psyykkisesti herkälle henkilölle. Mies seisoi hänen edessään naurussa suin ja sanoi: "Voitinpas lopulta teidät kaikki". Johtopäätös oli selvä: mies ei olisi halunnut enää elää vaikean onnettomuutensa jälkeen, mutta hänen puolestaan esitetyt voimaperäiset rukoukset pitivät hänet väkisin elävien joukossa.

Vielä yhden lisämutkan asiaan tuo se, että ihmisen voi olla vaikea omassa rajatussa ymmärryksessään tietää tai päätellä, mikä on paras seuraus rukoilun kohteen kannalta. Kun jotkut maidontuottajat eräissä Spindrift'in tutkimuksessa rukoilivat parasta mahdollista hyötyä, heidän lehmänsä alkoivat tuottaa *vähemmän* maitoa. Olivatko rukoilijat epäonnistuneet? Leikitelkö Kaikkivaltias heidän toiveillaan? Rukoukseen vastaamisessa näytti kuitenkin olevan vaikuttamassa tietty "järjestelevä voima", joka otti huomioon tilanteen laajemmassa mittakaavassa. Kun lehmät tuottivat vähemmän maitoa, se

johtui siitä, että niiden maidontuotantoa oli Yhdysvalloissa yleisesti käytetyin keinoin "tehostettu", mistä oli seurauksena, että lehmät olivat stressaantuneita ja niiden tuottama maito oli huonolaatuista. Toinen selitysmahdollisuus piilee siinä, että kyseinen järjestelevä voima asetti lehmien hyvinvoinnin etusijalle.

Onko rukoilemisesta haittaa?

Rukoilemista vastaan on esitetty monia muitakin näkökohtia. Yksi tavallisimpia on epäilijöiden esillä pitämä käsitys, jonka mukaan rukoileminen viekoittelee sairaita ihmisiä pois "oikean" hoidon piiristä ja sillä tavalla jopa "tappaa". Larry Dossey asettaa asian toisenlaiseen valoon. Tappaa verrattuna mihin? Joka vuosi lähes 100 miljoonaa sairaalaan otettua potilasta saa Yhdysvalloissa jonkin sellaisen infektion, jota heillä ei ollut sairaalaan mennessään. Heistä kuolee 80 000. Luku vastaa samaa, kuin jos matkustajalentokone syöksyisi joka päivä maahan Yhdysvalloissa ja se on nelinkertainen määrä verrattuna siellä esiintyviin vuotuisiin liikennekuolemiin. Jos näitä lukuja verrattaisiin kuolemantapauksiin, jotka mahdollisesti aiheutuvat rajoittumisesta pelkkään "rukousohoitoon", nykyaikainen lääketiede voittaisi kilvan ylivoimaisesti, Dossey päättelee. Suurin osa infektiokuolemista aiheutuu hoitohenkilökunnan toimista ja käytetystä lääkinnästä, mutta yksikään epäilijä ei ole syyttänyt sairaaloita potilaiden "tappamisesta". Toinen edustava esimerkki on penisilliini. Jos sille allerginen potilas kuolee, lääkärit eivät sano, että penisilliini tappaa, vaan että potilas reagoi siihen huonosti. Jos siis voitaisiin osoittaa, että potilas on kuollut luotettuaan yksinomaan rukouksen voimaan, eikö silloin pitäisi sanoa, että "potilas reagoi huonosti rukoukseen", Dossey vertailee (tietoisena vertauksensa "sopimattomuudesta").

Toinen kriitikkojen esille nostama huoli on, että turvautuminen rukoukseen luo väärä odotuksia, koska rukous ei tehoa sataprosenttisesti. Samaa argumenttia ei kuitenkaan haluta jostain syystä soveltaa muuhun lääkintään, vaikka tiedetään, ettei mikään tunnettu hoito tehoa sataprosenttisesti varmuudella. Miksi rukous olisi siinä suhteessa eri asemassa? Mutta kun tutkimukset osoittavat, että rukouksella on tilastollisesti myönteinen vaikutus mitä

moninaisimpien elävien organismien hyvinvointiin, miksi sitä ei saisi käyttää - ellei muuten, niin ainakin muun hoidon ohella?

Yksi odotetuimpia epäilijöiden taholta esitettyjä vastaväitteitä on, että rukoilemisen näennäinen teho on pelkästään seurausta lumevaikutuksesta, ts. rukoileminen tehoaa, koska rukoilemisen kohteena oleva henkilö on tiennyt asiasta ja uskonut sen tehoon. Väitteellä on ymmärrettävä psykologinen taustansa: jos ihminen rukoilee omasta puolestaan, tai hän tietää, että hänen puolestaan rukoillaan, sillä on luonnollisesti mielialaa kohottava vaikutus, onhan jo vuosikymmenien ajan ollut tiedossa, että mielialalla on myönteinen vaikutus terveyteen. Mutta kuten edellä kerrotusta ilmenee, väite jonka mukaan lume olisi yksinomainen selittäjä, kumoutuu hyvin yksinkertaisella tavalla: jos rukoilemisen kohteena on ollut jokin muu kuin ihminen (eläin, kasvi, bakteeriviljelmä, sienikasvusto ja niin edelleen), sen ei voi odottaa minkään viisauden mukaisesti pystyvän reagoimaan sen enempää myönteisesti kuin kielteisestikään puolestaan tapahtuvaan rukoilemiseen.

Yllättävää kyllä, myös rukouksen vaikutuksen tutkimuksella on vastustajansa. Perusteet ovat moninaiset. Yksi yleisimpiä vastalauseita tulee niiltä tapauskovaisilta, joiden mielestä rukoilemisen tutkiminen on "Jumalan testaa-mista laboratorio-olosuhteissa" ja siis mitä suurinta jumalanpilkkua. Epäilystä on lietsonut vielä lisää pelko, jonka mukaan kokeellinen tutkimus voisi tuhota uskon. Tämäntapaiseen kritiikkiin Spindrift'in entinen varapuheenjohtaja Deborah Rose vastaa: "Me emme aseta ansoja saadaksemme Jumalan kiinni, me avaamme ikkunan katsoaksemme Jumalan työskentelyä".

Uskonnollisten piirien reaktiot rukousparantamisen tutkimukseen ovat tarjonneet monta muuta yllätystä. Tätä puolta Dossey sai seurata hyvin läheltä, kun hän oli kerran haastateltavana televisiossa. Haastattelija halusi keskittyä nimenomaisesti rukouksen voiman yleispätevyyteen, ja Dossey kertoi tutkimusten osoittavan kiistattomasti, ettei rukouksen tehokkuudella ole mitään yhteyttä uskonnolliseen taust-

taan. Rukous tehoaa myös silloin, kun rukouksen esittäjä on epäuskonnollinen, uskonluopio tai jopa jumalan-kieltäjä. Sitten avattiin puhelinlinjat yleisökysymyksiä ja -kommentteja varten, mutta ne tukkiutuivat ennätysajassa. Jo pelkkä ajatus, että ei-kristittyjen rukouksiin vastattaisiin, sai soittajat raivoihinsa. Tutkimuksissa on täytynyt olla jotain väärää! Jos näyttää siltä, että muidenkin rukouksiin vastataan, rukous ei voi olla todellista vaan "Saatana valepuvussa".

Fundamentaaliskovaisten asennoituminen on saanut vieläkin kummallisia piirteitä. Kun eräs tutkimusryhmä suoritti rukouksen tehokkuutta koskevia tutkimuksiaan, muuan asiasta vihiä saanut uskonnollinen ryhmä rukoili tutkijoiden tietämättä kiihkeästi, että kokeet epäonnistuisivat. Näiltä uskovaisilta jäi ilmeisesti tyystin näkemättä, miten epäloogista heidän käyttäytymisensä oli. Jos he todella uskoivat, että tutkijoiden työ oli jumalanpilkkua ja tehotonta, miksi sen tarvitsi yrittää häiritä heidän työtään? Aivan ilmeisesti rukoilijat kuitenkin tiesivät, että kaikkiin rukouksiin vastataan, mutta eivät jostakin syystä halunneet asian saavan tieteellistä vahvistusta.

Oikeaoppisille uskovaisille olisi kuitenkin olemassa keino pelastaa kasvonsa. Kun tieteelliset tutkimukset osoittavat selvästi, että avaintekijöinä rukouksen tehokkuudelle ovat rukoilijan ilmentämä ja tuntema rakkaus ja myötätunto, ei kenenkään kristityn luulisi unohtavan, että "Jumala on rakkaus" ja että kaikessa rukoilemisessa, jossa nämä tekijät ovat mukana, on myös Jumala mukana.

Voiko rukous vahingoittaa?

Monissa kulttuureissa, etenkin alkuperäiskulttuureissa, on uskottu, että ihmiset voivat vahingoittaa toisiaan ajatuksillaan, vaikka niiden kohde ei olisi asiasta tietoinen. Myös rukous voi vaikuttaa samalla tavalla. Polynesiassa kehittyi erityinen "kuolemanrukous", ja asiaa on tutkittu mm. Havaijilla. Siellä Kahuna-samaanit ovat käyttäneet kuolemanrukousta sellaisiin yhteisönsä jäseniin, jotka aiheuttavat sosiaalista epä-

järjestystä ja jotka eivät ole vastanneet muihin toimiin halutulla tavalla. Kuolemanrukous toimii siten, että joukko samaaneja kokoontuu jollekin saarelle ja rukoilee yhdessä kohteen kuolemaan, kohteen joka on sillä hetkellä jollakin kaukaisella saarella eikä ole tietoinen asiasta. Koska kohde ei tiedä asiasta, kuoleman syynä ei voi olla suggestio, odotus eikä kielteinen lumevaikutus.

Useimmat ajattelivat, ettei "aidolla" rukouksella voi olla kielteisiä vaikutuksia. Mutta ihmisen ajatukset voivat olla kielteisiä ja vahingollisia, vaikka hän olisi syvästi uskonnollinen, ja hän saattaa ajatusten voimalla rukoilla tiedostamattaan vahingollisia seurauksia toiselle ihmiselle. Tästä syystä jotkut ovat omaksuneet sellaisen käytännön, että puhuvat vaivoistaan ja sairauksistaan mahdollisimman harvoille ulkopuolisille. Miksi? Syynä tähän on se moniin kulttuureihin kuulunut tapa, jonka mukaan ulkopuoliset pitävät suoranaista velvollisuutenaan surkutella sairaan ihmisen tilaa. Surkuttelu saattaa silloin saada monia kielteisiä muotoja: "Selviäköhän hän siitä?", "Ettei vain kävisi niin kuin hänen isälleen, joka kuoli samaan tautiin", "Kun ei vain tauti iskisi uudelleen". Tämäntyyppiset ajatukset ovat itse asiassa rukoilemista, sillä Universumi ei tee eroa sen suhteen, luoko ihminen ajatuksissaan myönteisiä vai kielteisiä mielikuvia.

Miten siis rukoilla oikein, niin ettei siitä koidu vahinkoa rukoiltavalle? Ainakin luvattomuudesta aiheutuviin ongelmiin tarjoaa ratkaisun hyvin yksinkertainen rukouksen muoto: "Tapahtukoon se, mikä on hyväksi", "Tapahtukoon Sinun tahtosi", "Olkoon seurauksena paras mahdollinen hyöty" tai jotain vastaavaa. Näin muotoiltu rukous merkitsee omien mielty-
mysten ja vaatimusten työn-
tämistä syr-
jään. Se voi olla monelle vaikeaa, koska useimmat meistä tuntevat tietävänsä etukäteen, mikä on parasta, eivätkä vitkastele sen kertomisessa Kaikkivaltiaalle.

Useimmat meistä tuntevat tietävänsä etukäteen, mikä on parasta, eivätkä vitkastele sen kertomisessa Kaikkivaltiaalle

Joku saattaa nyt kysyä, mitä hyötyä tämänkaltaisesta muotoilusta on? Eikö kyseessä ole eräänlainen "nollarukous",

jotain joka tapahtuu joka tapauksissa, jos on tapahtuakseen, esitettiin se rukouksen muodossa tai ei? Näin menetellen ei kuitenkaan ole ainakaan olemassa vaaraa, että rukoilija siirtäisi omia toiveitaan toiseen ihmiseen. Oikeastaan siinä ei olekaan enää kyseessä rukous ja sen suuntaaminen jonnekin, vaan *rukouksellisuus*, tila jossa annetaan mahdollisuus jollekin korkeammalle ilmentyä häiriöttä. Ja kuten Spindrift'in tutkimukset osoittavat, tämän kaltaisen suuntaamaton rukous tehoaa yhtä hyvin tai paremminkin kuin suunnattu.

rukous ja rukouksellisuus

Itse asiassa kaikki viittaa siihen, ettei tärkeätä olekaan itse rukous ja sen sisältö, vaan rukoilemisen tila, rukousmielisyys, hartaudentila, tunne pyhyyden läsnäolosta. Henkiparannusta koskevissa tutkimuksissa asia on muotoiltu laveammin: ainoa tarvittava tekijä parantamisen onnistumiseksi on *tarkoituksellisuus*, mikä tarkoittaa sitä, että parantaja kohdistaa huomionsa mahdollisimman voimaperäisesti parannettavaan ja hänen vaivaansa. Vielä selvemmin ja kiistattomammin tämä ilmiö on käynyt ilmi tutkimuksissa, joissa rukoilemisen tai parantamisyrittäksen kohteena on ollut esimerkiksi jonkin organismin kasvuvauhti. Rukoilevuus näyttää olevan tyypillinen rukouksen muoto esimerkiksi monissa selittämättömissä paranemisissa, joissa on ollut kyseessä ehkä hyvinkin vakava sairaus. Rukoilevuus sallii meidän tavoittaa sellainen kokemisen taso, jolla sairaus voidaan kokea elämään kuuluvana luonnollisena asiana ja jolla sen hyväksyminen ylittää passiivisuuden. Jos sairaus häviää, olemme kiitollisia; jos se säilyy, sekin on syy kiitollisuuteen.

Rukoilemisen tehoa koskevat tutkimukset ovat tuoneet omalta osaltaan lisäselvyyttä myös kysymykseen, joka on noussut esille henkiparannuksen puolella. Kaikki viittaa siihen, että tavanomainen käsitys energian lähettämisestä parantajalta parannettavalla (tai rukoilijalta rukoiltavalle) on puutteellinen. Kysymyksessä on hyvin todennäköisesti pikemmin eräänlainen informaation siirto, jossa parantaja (tai rukoilija) ikään kuin puhuttelee suoraan parannettavan (tai rukoiltavan) organismin ainoastaan solutasolle saakka.

Miten hyödyntää rukousta?

Samoin kuin henkiparannuksessa ja monessa muussakin parantamisen muodossa yleensä rukoilemisessa harjoittelu, mielenkiinto ja kokemus näyttelevät ratkaisevaa osaa. Asia tuntuu luonnolliselta. Rukouksessa on kysymyksessä keskittynyt mielentila, johon tavallisesti liittyy sisäisen rauhan, hiljaisuuden ja tyyneyden tuntemuksia. Rukoilemisella ja meditaatiolla on mahdollista syventää tuon mielentilan intensiivisyyttä ja kesyttää se "villiintynyt hevonen", joksi ihmismieltä on joskus kutsuttu.

Entäpä kysymys ryhmässä tapahtuvasta rukoilemisesta? Tehoaako esirukous paremmin, jos siihen osallistuu paljon ihmisiä yhdessä ja samanaikaisesti? Näin saattaa olla laita, mihin mahdollisuuteen viittaavat vahvasti TM:n ryhmäharjoittamisen tutkimuksesta tehdyt selvitykset. "On sopivaa rohkaista monia ihmisiä rukoilemaan saman asian puolesta. Ei siksi, että useampia nyrkkejä olisi hakkaamassa taivaan porttia, vaan siksi, että silloin useampia tahtoja on sopusoinnussa jumalallisen tahdon kanssa", kuten brittiteologi ja -fysikko John Polkinghorne on asian ilmaissut.

Ilmeisesti rukouksen parantavaan voimaan luotetaan yhä enemmän sen perusteella, että erilaisia rukouspiirejä syntyy jatkuvasti. Yksi mielenkiintoisimmista ideoista lienee brittilääkäri Vernon Coleman'in perustama rukouspiiri, eräänlainen rukouspankki johon

rukouspankki avoinna klo 16

ihmiset voivat käydä tallettamassa parantavia ajatuksia tai nostamassa niitä.

Coleman on Brittein saarilla erittäin tunnettu "tavallisen ihmisen esitaistelija" - etupäässä terveyttä ja sairautta koskevissa kysymyksissä - ja hänkin on huomannut tutkimusten osoittavan, että myönteisillä ajatuksilla voi olla suotuisia vaikutuksia ihmisen keholliseen ja henkiseen terveyteen ja hyvinvointiin.

Coleman'in perustama pankki on "auki" joka päivä minuutin ajan kello 16 Suomen aikaa. Jos tunnet itsesi terveeksi ja hyvinvoivaksi, virittäydy

silloin parantaviin, vahvistaviin ja myönteisiin ajatuksiin ja lähete ne mielessäsi niille, jotka saattavat juuri sillä hetkellä olla rakkauden, tuen ja lohdun tarpeessa. Jos puolestasi kärsit yksinäisyydestä, sairaudesta, kivuista, masennuksesta, väsymyksestä tai muusta vastaavasta, virittäydy samalla hetkellä ottamaan vastaan toisten ihmisten lähettämiä myönteisiä ajatuksia.

Voimme siis luottaa siihen, että sairautteen voidaan vaikuttaa myönteisesti rukouksen avulla. Kuvaa sen tehokkuudesta hämmentää kuitenkin se selvä - itsestään selvä - havainto, jonka mukaan rukous ei tehoa aina. Onko rukous siis hyödytön? Asia riippuu perspektiivistä. Penisilliini on ihmelääke silloin, kun kysymyksessä on streptokokin aiheuttama kurkkutulehdus, mutta hyödytön tuberkuloosissa. Jos penisilliinin tehokkuutta arvioitaisiin kaikkien tunnettujen infektioiden osalta, olisi pakko päätyä arvioon, jonka mukaan se on lähes tehoton. George Bernard Shaw huomautti, että jos rukous edustaa Kaikkivaltiaan voimaa, sen pitäisi tehoa kaikkiin sairauksiin. Mutta rukouksessa on kysymys ehkä jostakin muusta kuin Kaikkivaltiaan voimasta. Rukouksen panevat liikkeelle ihmisolennot, jotka saattavat muodostaa heikon lenkin muutoin suunnattomassa vahvassa ketjussa. Se seikka, että rukous ei toimi niin tehokkaasti ja ennustettavasti kuin sen pitäisi, saattaa siksi heijastella vajavaisuuksia rukoilijassa, ei rukouksessa. Ja jos kysymystä tarkastellaan maailmanlaajuisesti historiallisesta näkökulmasta, joudutaan kysymään, mikä olisi seurauksena, jos paranemiseen tai parantamiseen tähtäävä rukous tehoaisi aina? Juuri kukaan ei silloin kuolisi ja maapallo olisi jo aikoja sitten käynyt ahtaaksi. Yksilön edun on siis hyvin usein väistytävä myös tässä kysymyksessä.

Uusi ymmärrys rukouksen tuloksellisuudesta saattaa johtaa uudenlaiseen rukoilemisen käytäntöön. Emme ehkä

*Uusi ymmärrys
rukouksen
tuloksellisuudesta
saattaa johtaa
uudenlaiseen
rukoilemisen
käytäntöön*

enää rukoile lakkaamatta asioita, sellaista kuin terveyttä, vaan rukouksemme tulevat olemaan etupäässä kiittollisuuden ja kiittämisen rukouksia heijastaen käsitystä, jonka mukaan maailma on periolemukseltaan loistavampi, suopeampi ja ystävällisempi kuin mitä olemme olettaneet.

Teuvo E. Laitinen

Kirjallisuutta:

- Larry Dossey: Prayer Is Good Medicine. HarperSanFrancisco 1996. 249 p.
Larry Dossey: Healing Words. HarperPaperbacks 1997. 407 p.
Larry Dossey: Reinventing Medicine. HarperSanFrancisco 1999. 271 p.
Russell Targ, Jane Katra: Miracles of Mind. New World Library 1999. 333 p.

JÄLLEENSYNTYMÄSTÄ

Käsittelen tässä suppeasti jälleensyntymän mahdollisuutta lähinnä siihen viittaavien havaintojen kannalta. Jätän uskonnolliset ja opilliset näkökohdat vähemmälle.

Jälleensyntymään viittaavia ilmiöitä

Vakuuttavinta jälleensyntymän mahdollisuutta tukevaa aineistoa ovat varmaankin pikkulasten kertomukset, joita he alkavat esittää omasta aloitteestaan heti puhumaan opittuaan. Toisinaan kyse ei ole vain puheista, vaan syntymämerkit ja epämuodostumat vahvistavat heidän kertomuksiaan. Lapsilla on usein ollut kovin vähän mahdollisuuksia hankkia kertomiaan tietoja tavallista tietä.

Joillekin tulee vasta täysi-ikäisenä enemmän tai vähemmän selviä muistikuvia ja intuitioita aikaisemmin eletystä elämästä. Hypnoosilla on varsin helppoa saada esiin tällaisia muistikuvia. Aikuisten tapauksessa tietojen tarkistaminen on erittäin hankalaa. Aineisto on voinut kerääntyä esi-merkiksi unohtuneista romaaneista, doku-

5.11.2001:

**Teuvo poistui
tänään hetki
sitten keskuu-
destamme.**

**Kiitos avustasi
ja ystävyys-
destäsi, Teuvo!**

menteista ja omilta matkoilta pitkien aikojen kuluessa. Tietoisuuteen tullessaan se voi olla hyvinkin vakuuttavaa ja jopa paikkansa pitävää. Reima Kampman totesi 70-luvulla, että toisinaan "entiset elämät" ovat itse asiassa sivupersonallisuuksia, jotka ovat muodostuneet sielunelämän lakien mukaan. Ne voi tunnistaa siitä, että ne täydentävät henkilön tietoista persoonallisuutta.

Selvänäkijät ja meediat kuvailevat usein asiakkaitensa ja heidän kuolleitten läheistensä edellisiä elämiä. Näissä kuvauksissa on kovin usein se vika, että kriittisiä yksityiskohtia puuttuu. Ei tule täydellisiä nimiä, asuinpaikkoja eikä vuosilukuja. Toisinaan kerrotaan yksityiskohtiakin saadun, ja useamman selvänäkijän toisistaan tietämättä esittämät yhtäpitävät kertomukset tuntuvat vakuuttavilta.

Kauas menneisyyteen sijoittuvien entisten elämien luotettava tarkistaminen on hankalaa. Tavallisista ihmisistä ei ole välttämättä jäänyt minkäänlaista tietoa, ja kuuluisuuksista on voitu lukea historian kirjoista.

Ian Stevensonin tutkimukset

Lääketieteen tohtori Ian Stevenson on tehnyt pitkän elämäntyön Virginian yliopistossa tutkimalla jälleensyntymään viittaavia tapauksia. Hän on kiertänyt ympäri maailmaa tutkimusmatkoillaan ja kehittänyt kenttätutkimuksen mestariksi.

Stevenson on pyrkinyt löytämään mieluiten lapsia, jotka ovat alkaneet puhua "edellisistä elämästään". Hän on pyrkinyt löytämään tapaukset tuoreeltaan, jo ennen lapsen perheen ja edellisen elämän perheen tapaamista. Hän on nähnyt erittäin paljon vaivaa saadakseen kerättyä mahdollisimman monelta kertojalta mahdollisimman paljon tapauksia koskevia yksityiskohtia.

Normaalin tiedonsaannin poissulkeminen on tärkeätä jälleensyntymään viittaavissa tapauksissa. Stevenson onkin selvittänyt tarkkaan kaikki mahdolliset perheiden väliset yhteydet ennen sitä aikaa, milloin lapset ovat aloittaneet "muistojensa" kertomisen. Lisäksi hän käy kriittisesti ja tarkkaan läpi kaikki mahdolliset virhe-

lähteet tapausten tutkimuksissa. Hän on myös kirjannut kaikki eroavuudet eri henkilöiden samoista asioista antamissa lausunnoissa. Hänen raporttinsa ovat usein aika raskasta luettavaa monien yksityiskohtien ja näkökohtien vuoksi.

Jälleensyntymään viittaavat tapaukset ovat enimmäkseen alueilta, missä jälleensyntyminen kuuluu uskontoon. Joku voisi arvella, että ne ovat

kaikki vain ilmiöön uskovien keksintöä ja liioittelua. Stevenson luettelee useitakin syitä miksi näin ei ole. Tapauksia on harvakseltaan myös länsimaissa, missä ne vain harvoin tulevat tutkijoiden tietoon.

Stevenson on suurelle yleisölle valitettavan tuntematon, koska ei ole saanut ansaitsemaansa julkisuutta. Tietääkseni ainuttakaan hänen kirjaansa ei ole käännetty suomeksi.

Lapsen jälleensyntymätapaukseen liittyviä ilmiöitä

Jo hyvissä ajoin ennen lapsen syntymää voi joku pian kuoleva ilmoittaa aikovansa syntyä johonkin perheeseen uudelleen. Tulevat vanhemmat - yleensä äiti - voivat nähdä unessa, millainen henkilö aikoo jälleensyntyä heille. Uneksittu tulossa olija voi olla ennestään tunnettu ihminen tai tuntematon, mutta tunnistettavissa myöhemmin ulkonäkönsä perusteella.

Vastasyntyneellä voidaan havaita selviä syntymämerkkejä tai epämuodostumia, joiden avulla jälleensyntynyt voidaan heti tunnistaa tutuksi vainajaksi. Kun lapsi alkaa puhua, ennakkotiedot tai arvaukset voivat saada vahvistusta. Usein edellisen elämän perhe löytyy lapsen puheiden perusteella, kun se joko on tuttu tai sitten nimiä ja muita selviä yksityiskohtia tulee riittävästi.

Lapsella voidaan havaita jo ennen puhumaan oppimista sellaisia mieltymyksiä, tapoja ja tunnereaktioita, jotka tukevat hänen myöhempää kertomustaan. Hän voi esimerkiksi pelätä vettä jos muistaa kuolleen hukumalla tai sitten hän joutuu suunniltaan

ampuma-aseista, koska muistaa tulleen ammutuksi kuoliaaksi edellisessä elämässään.

Kun lapsi tapaa entisen elämänsä perheen ensimmäisen kerran, on välttämättä kulunut jo vähintään muutama vuosi edellisen persoonallisuuden kuolemasta. Yleensä lapsi tunnistaa edellisen elämänsä perheen jäseniä aivan oikein ja suhtautuu heihin sen mukaisesti. Hän tunnistaa entisiä omia esineitään ja muuta ympäristöä. Hän voi jopa johdattaa tutkijat jonkin piiloon joutuneen entisen kaiverruksen sa luokse ja raaputtaa sen esiin.

Syntymämerkit voivat olla varsin tarkasti kuolleen henkilön vammojen mukaisia. Esimerkiksi kiväärin luodin "jäljet" voivat olla tarkasti oikeissa paikoissa. Sisäänmenon kohdalla on pienempi pyöreä syntymämerkki ja ulostulon kohdalla suurempi ja epä-määräisen muotoinen jälki.

Esimerkkitapaus

Intiasta löydettyjä lapsia käsittelevässä kirjassa (1975) kerrotaan vuonna 1956 syntyneestä Gopal Guptaista yhdeksän muun tapauksen ohella. Hän oppi puhumaan vasta melko myöhään, vasta yli kaksivuotiaana. Ensimmäinen vihje jälleensyntymämuistoista tuli melko pian puhumaan oppimisen jälkeen. Silloin Gopalia pyydettiin tuomaan vesilasi vieraille. Hän tekikin työtä käskettyä, mutta ei suostunut korjaamaan lasia pois, vaan sanoi: "En vie sitä, minä olen Sharma". Sharma oli korkea kasti, jonka edustajilla palvelijat hoitivat käytännön työt. Hänen nykyinen perheensä oli alempaa kastia.

Gopal Gupta antoi entisestä elämästään yhteensä 46 yksittäistä tietoa, joista lähes kaikki olivat tarkistettavissa ja oikein. Seuraavassa muutama esimerkki niistä:

- hänellä oli palvelijoita, jotka veivät astiat pois pöydästä
- hänellä oli hyvin suuri talo Mathurassa
- hän oli johtajana lääkeyrityksessä, jonka nimi oli "Sukh Shancharak"
- hän kätteli tohtori Radhakrishnanian

- Agran yliopistossa
- hänen nuoremmalla veljellään oli vaimo, joka oli Assamista
- hänen veljensä ampui hänet
- häntä ammuttiin rintaan
- hän tunnisti mm. vanhemman ja nuoremmen veljensä ja oman kuvansa
- hän osasi osoittaa tarkasti murhapaikan yrityksen tiloissa

Meedioiden antamat tiedot

Meedioilta on saatu jälleensyntymän suhteen ristiriitaisia tietoja. Heidän antamansa yksityiskohdat ovat usein vaikeasti tarkistettavissa. Kun nykyään kriittisiä tarkistuksia raportoidaan varsin vähän, tilanne on mitä suurimmassa määrin epävarma.

Lääketieteen tohtori Carl A. Wickland kertoo klassikkokirjassaan (1924/1971) meediona toimineen vaimonsa antaneen runsaasti ja tarkistusten mukaan oikeita yksityiskohtia tuntemattomista kuolleista ja heidän elämästään. Itse madame Blavatsky tuli kertomaan heidän piirilleen, että jälleensyntymä ei ole totta. Hän oli kuoltuaan aluksi turhaan yrittänyt syntyä uudelleen. Myös eversti Olcott oli hänen mukaansa oppinut tietämään totuuden.

Wickland oli turhan optimistinen spirituaalismin kehityksen suhteen. Hänen kertomuksensa mielisairauksista henkien aiheuttamina riivaustapauksina ovat hyvin konkreettisia, mutta nykypäivän tiedon valossa epäilyttäviä.

Fysikaalisten meedioiden tilaisuuksissa kerrotaan tapahtuvan hyvin selviä fysikaalisia ilmiöitä kuten suoraa ääniä, lujista siteistä irtautumisia, apportteja ja niin edelleen. Tilaisuuksissa on saatu myös tarkkoja tietoja kuoleman jälkeisistä olosuhteista. Jälleensyntymästä sillä puolella ei tiedetä mitään, joten fysikaalisen mediumismin mukaan sitä ei voine olla olemassa.

Monet spiritualistiset meediat nykyaikana ovat omaksuneet jälleensyntymän täysin. Olen ymmärtänyt, että henget joidenkin mielestä voivat jopa olla edelleen "tavattavissa" henkimailmassa, vaikka parhaillaan olisivat ruumistuneina jossakin elävässä ihmisessä.

Onko jälleensyntymä todellisuutta?

Jälleensyntyminen olisi monien ajattelevien ihmisten mielestä kovin toivottavaa. Täydellinen ihmisten välinen tasa-arvo ja oikeudenmukaisuus tuskin on mahdollinen ilman useampia elämiä. Kuolema ei ole niin pelottava, jos se ei merkitse yksilön lopullista häviämistä olemattomuuteen. Tällaisten toiveiden ei kuitenkaan pitäisi antaa johtaa jälleensyntymän kritiikittömään totena pitämiseen.

Melkoisen tutkimuksen paikka olisi yrittää selvittää, mitä ihmisestä sitten säilyisi kuoleman yli. Jälleensyntymästä ei oikeastaan voi puhua, elleivät tietyt persoonallisuuden piirteet ja muistojen kasautuminen ole riittävän vakaita.

Mikä sitten olisi paras selitys kaikelle jälleensyntymään viittaavalle aineistolle? On aivan ilmeistä, että vähintäänkin tapaukset edellyttävät paranormaalitiedon saamista. Siitä vaikeudet sitten alkavatkin. Paranormaalit ilmiöt ovat hallitsemattomia ja kunnan teoria puuttuu.

Paranormaalit ilmiöt ovat hallitsemattomia ja kunnan teoria puuttuu

Siksi niistä ei voida tehdä kovin pitkälle meneviä päätelmiä. Koska paranormaalit ilmiöt eivät tunneta, jälleensyntymätapausten

muistot voisivat olla "superselvänäöillä" hankittuja, ja syntymämerkit voisivat olla elävien ihmisten psykokesin tulosta.

Jälleensyntyminen olisi epäilemättä yksinkertaisin selitys siihen viittaaville tapauksille. Edellä mainittujen epävarmuuksien ja saatujen tietojen ristiriitojen vuoksi selitys jää täysin vapaasti itse kunkin henkilökohtaisesti ratkaistavaksi.

Lähdekirjallisuus:

Ian Stevenson (1997): *Cases of the Reincarnation Type. Ten Cases in India.* University Press of Virginia, Charlottesville. 374 s.

Ian Stevenson (1975): *Where Reincarnation and Biology Intersect.* Praeger, Westport, Connecticut. 203 s. (lyhennelmä 3000 sivun kirjasta).

Reima Kampman (1975): *Kuka minä olen?* Gummerus, Jyväskylä. 203 s.

Carl A. Wickland (1924/1971): *Thirty Years Among the Dead.* Spiritualist Press, London. 390 s.

Olavi Kiviniemi

MINÄN VAPAUTTAMINEN MINÄISYYDEN ORJUUDESTA

Todellisuuden tajuamisen ehtona on minäkohteisuudesta vapautuminen. Minäisyys on erillisyyden tuntoa joka on syntynyt halusta omistaa, pidättää itselleen jotain sellaista joka ei ole kenenkään omaa. Minäisyyden tunto on vietti joka on fyysillis-sielullinen harhakuvitelma eli mielenasenne. Yksilö on erillinen, mutta se jokin joka yksilöksi on pukeutunut on jotain sellaista, jonka olemassaolo ei ole riippuvainen mielen erillisyydestä. Se Jokin Meissä saattaa olla yksilöllinen olento, mutta se ei ole erittelevä ja laskelmallinen pyyde, vaan jonkinlainen *tietoisuus* olemisesta.

Tietoisuus olemisesta on todellisuutta siten kuin kupillinen vettä valtameressä, ollen valtameriä. Jos kupillinen vettä uskottelee olevansa *yhtä kuin valtameri pienoiskoossa*, se on mielen harhaa, sillä kupillinen vettä, vaikka on valtameriä, ei kuitenkaan ole valtameri. Mutta jos kupillinen vettä tuntee olevansa saman kaltainen, saman laatuinen, se on tietoisuutta todellisesta olevaisuudesta. Samalla tavoin, jos mieli kuvittelee itseään kuolemattomaksi, pitää erillisyyttä ehdottamana, on se yhtä kuin kupillinen vettä joka rajallisuudestaan huolimatta uskottelee olevansa koko valtameri. Mutta jos minä pääsee vapautumaan minäkohteisuudesta, s.o. äärellisyytensä mittaamisesta, on minä ääretön,

sillä se mitä äärettömyydessä on, on samaa joka on minän äärellisyydessä. (Kupillinen vettä - valtamerta - vaikka sattumalta onkin rajoitettu astiaan, on samaa vettä jota valtamerikin on).

Luopuminen minäkohteisuudesta on pulma, josta vapautuminen ei ole mahdollista jos pyrkii siitä eroon. Se luo vain uuden mielenasenteen, uuden suunnan, jossa minäkeskeisyys tulee vaikeaksi havaita, mutta jossa se elää edelleen, vieläpä elinvoimaisempana.

Tämä on pulma josta ei voida päästä älyllistä tietä Me voimme määritellä ja löytää syyt, joka tosin on hyvä, mutta syiden löytäminen ja niiden tyhjäksi teko eivät vielä riitä. Mieli on niin nerokkaan ovela ettei sitä voida pettää. Se on päättänyt elää, ja se elää niin kauan kuin sillä on pieninkin erä ravintoa. Niin kauan kuin ihminen erittelee itseään, jaottelee ja punnitsee hyvää ja pahaa, oikeata ja väärää, on hän itsepetokselle altis.

Voidakseen irrottautua minäisyydestään ei minkäänlaisesta luopumisesta ole mitään hyötyä. Luopumispyyteen takana on aina ajatus: se olen minä joka luovun, joka on yhtä kuin minäisyyden tehostusta. Kuitenkin on olemassa yksilöitä jotka ovat minäisyydestään vapautuneet ja saavuttaneet sen päämäärän jota jokainen ellei tietoisesti niin tiedottomasti etsii ja kaipaa. Se kiihottaa meitä yhä suurempaan aktiivisuuteen tuon ihanteen toteuttamisessa. Mutta juuri siitä muodostuu pulma: kuinka en minä, jos joku toinenkin? Ja niin alkaa mutkallisin kysymys: "Ollako vai eikö olla?"

Siellä missä mieli aprikoi olemistaan, siellä se elää kaksinverroin voimakkaammin. Niinpä ei ole muuta tietä kuin tietttömyys. Se tahtoo sanoa: *on luovuttava luopumisen aatteista*. Luopumisen aatteet ja luopumisen vastaisetkin aatteet ovat vain sokkeloita joihin mieli tarrautuu ja elää entistä turvallisemmin.

Tämän kaiken jälkeen, kun enää ei jää mitään mahdollisuutta, jää jäljelle: *ei mitään mahdollisuutta*.

Omituista kyllä, se on ainoa oikea, ainoa pätevä mahdollisuus.

Nyt kysytään mitä tuo viimeisin mahdollisuus edellyttää? On selvää, että se lähinnä edellyttää ei-mitään-kannan ottamista. Siinä kuolee ensimmäisenä kysymys: "Mitä minun täytyy tehdä tai jättää tekemättä?" Sitä kysymystä ei säilytä se, joka haluaa mennä eteenpäin.

Ei jää mitään muuta tehtävää kuin tilanne, joka määrää suunnan. Se vie. Ja lopusta pitää huolen tapauksien sarja, joka muodostuu mielenkiintoiseksi - koko ihmisen valtoihinsa ottavaksi elämäksi, toiminnaksi, joka tuo "tyydytyksen" tullessaan. Siihen sisältyy lopullinen rauha onni tai todellisuus, tai miksi sitä kukin kohdaltaan tahtoo sanoa.

"Mitä minun täytyy tehdä tai jättää tekemättä?" Sitä kysymystä ei säilytä se, joka haluaa mennä eteenpäin.

Voidakseen irrottautua minäisyydestään ei minkäänlaisesta luopumisesta ole mitään hyötyä. Luopumispyyteen takana on aina ajatus: se olen minä joka luovun, joka on yhtä kuin minäisyyden tehostusta.

Kenties moni ajattelee niitä lukemattomia seikkoja joita myös sisältyy tällaiseen *kantaa vailla olevaan kannanottoon*. Muutamat sanovat, että se on eräänlaista takaisinpaluuta siihen josta juuri olemme päätyneet näihin probleemoihin. Mehän olemme eläneet välittämättä mistään, ja se on luonut ne lukemattomat virheet joista on muodostunut puristusta, kärsimystä ja lopulta tämä minäisyydestä luopumisen idea ja pulma.

Tämä olisikin minän pulman pahin pulma ellei siihen samalla sisältyisi eräs tärkeä sielullinen seikka. Se on *seikka, josta johtuu minän pulman eteen joutuminen*. Se, joka sen eteen joutuu, on samalla löytänyt *jotain sellaista* joka vastaisessa riippumattomuudessaan *on kokonaan toisessa asemassa kuin aikaisemmin minän pulmasta tietämättömässä välinpitämättömyydessään*. Minänsä pulman löytäminen on *tae siitä*, ettei voi enää *palata takaisin* siihen mitä oli, koska minän pulman todellinen löytäminen on samalla kuin "matkan pää" *josta ei enää ole paluutietä*. Se riippumattomuus, joka minän pulman kautta omaksuttuna johtaa täydelliseen vapauteen, on toimintansa toteutuksessa kokonaan *jotain muuta* kuin se *edevastuuttomuus* joka oli kehityksen *syyn-takeettoman minän toimintavaiheessa*.

Tämä sielullinen seikka on pohjana sille paljon puheenaihetta herättäneelle kysymykselle: "Onko Krishnamurtin sanomalla mitään mahdollisuuksia ja miten levitä koko ihmiskunnan hyväksi?" Krishnamurti sanoo itse, että se on kaikille mahdollista roduista, luokkarojoista ynnä muista sellaisista seikoista huolimatta. Mutta tietenkin sillä edellytyksellä, että siihen täytyy olla tarpeellinen määrä tahtoa. Sitä eivät ehkäise mitkään biologiset tekijät, mutta varmasti ne samat rajoitukset jotka yleensä jakavat ihmiskunnan erilaisiin maailmankatsomuksiin, poliittisiin puolueisiin tai filosofian ja uskonnon asteisiin. Esim. sellaisen, jolle palvonta tuntuu olevan välttämätöntä, on aika vaikeata ymmärtää Krishnamurtin auktoriteeteista vapaata elämänsuhdetta. Biologit väittävät, että sikäli kuin on niin sanottuja asteita henkisten suuntautumien välillä, sikäli ne johtuvat ympäristöstä ja olosuhteista perinnöllisten aiheiden lisäksi. Teosofia vetoaa jälleensyntymiseen eli minän ikään. Nämä ovat näkökantoja, joita ei voi jättää huomioonottamatta, koska juuri näistä johtuu onko tahtoa vai ei. Kysymys ei tietenkään vetoa lahjakkuuteen eikä sen vastaiseen liioin. Kysymys vetoaa vapaaseen tahtoon ja vain siihen. Mutta vapaa tahto on sidottu, juuri se on kytketty lukemattomilla biologisilla tai jälleensyntymisestä johtuvilla siteillä, joten vapaan tahtonsa käyttäminen on mahdotonta niin kauan kunnes on saavuttanut ne edellytykset jossa vapaa tahto on mahdollista. Näin ollen tahto on kehityksen alainen ja vaatii "kykyjä", eräänlaista lahjakkuutta, sillä tahtonsa vapauttaminen ulkopuolisista sidonnaisuuksista perustuu tietouteen, joko intellektuaaliseen tai intuitiiviseen. Vain oma-kohtainen tieto vapauttaa, olkoon se sitten miten hyvänsä hankittua. Joka tapauksessa kysymyksessä on *sielullinen seikka* jota ilman ei *todellisen minän pulman eteen* voida tulla eikä noin ollen Krishnamurtin elämännäkemyistä voida saavuttaa.

Tästä käy selväksi miksi Krishnamurti välttää kaikkea ohjelmallista julistusta. Hän tietää ettei kannettu vesi pysy kaivos-
sa. Se vain hämmästyttää ja synnyttää uutta ristiriitaa siellä missä ei todellinen tarve ole herännyt näkemään seurausten syitä. Ellei tuo sielullinen seikka ole syntynyt ja herättänyt ihmistä minänsä pulmaan, ei häntä voida edes Krishnamurtin sanomalla siihen herättää. On turhaa pyydystää ihmisiä ja saattaa heitä minän

pulmaa mietiskelemään ellei pulma heissä ole luonnostaan syntynyt. *Vain kysyjille Krishnamurti vastaa, ei niille, jotka eivät tunne vastauksen tarvetta.* Krishnamurtin sanomaan pätevät Kristuksen sanat: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat". Tuo sielullinen seikka on yhtä kuin "sairaus", tila johon ihminen joutuu joko omasta - tai luonnolain syystä - yhdentekevää, se on joka tapauksessa vaihe joka on käänteentekevä. Vertauksellisesti puhuen: "Kaikki ovat kutsutut, mutta harvat valitut..." Siihen sisältyy sisäistä sanomaa ihmisen *vastaanottomahdollisuuksista*. Kaikki ovat kutsutut koska *kaikilla kehityksasteilla on mahdollisuudet*, mutta kaikki eivät tahdo tai ovat tilanteissa (kohtalo) joissa eivät voi (eetilliset velvollisuudet) toimia niin että se koituisi heidän itsensä hyväksi. "Vain kolkuttajalle avataan", vain todellinen tarve lähtee etsimään vastausta.

"Sielullinen seikka" on esoteerinen salaisuus jonka sisäinen merkitys ei ole suurta yleisöä varten - se ei ole ulkonaisin tavoitekeinoin saavutettavissa. Minäisyydestään vapautuminen tapahtuu joko asteittain tai äkillisen oivaluksen avulla, mutta molemmissa tapauksissa se on tulos jostakin sellaisesta jota menetelmien avulla ei voi saavuttaa. Kaikki riippuu minäisyyden elinvoimasta. Kokemuspohja määrää hetken, ja *kuitenkin se hetki on aina läsnä*, sillä kokemus, kehitys ei ole mitään muuta kuin *vaikeuksien vaihteluja minäisyyden antautumiseksi*.

"Joka elämänsä kadottaa, hän löytää sen". Toisin sanoen: joka jättää minäisyytensä "omaan suuruuteensa", lakkaa antamasta sille ravintoa ja tukea, hän vapautuu tyranninsa orjuudesta ja löytää Elämän.

Orvo Raippamaa

SUPPILO

Suppilon pohjalla lähellä sen pisteeksi suppenevaa pohjaa on paljon nimiä, vuosilukuja, kuolleita hevosia ja niiden ratsastajia, pronssiin päässeitä, pulujen huvipuistoja. - Huutavat unohdettua kansaa, kolmatta maailmaa, maanjäristyksiä, poliittisia polttopisteitä, sotien rovioita, päätöksiä, neuvostoja, määrä-rahoja, kaivinkoneita, ympäristösuojelua, kaikkea todellista, vakuuttavaa, arvovaltaista, kouriintuntuvaa, käsinkosketeltavaa, näkyvää vaikuttamista, yleissivistykseen kuuluvaa, traditioiden hiomaa, museoissa tarkoin näytteillepantua.

Ylöspäin on suppiloa vaikea kiivetä, sillä seinämät ovat liukkaat, ja harvemiksi käyvät tukevat hartiat ja väkevät kädet, jotka voisivat esi-isäin raskaanjykeviä oppeja harteillaan kantavaa kiipeilijää auttaa. Onko lieriö loputon, pystysuorien seinien helvetti, avoin taivas ilkkumassa putken päässä?

Maallisen rakkauden korkeudella täyttyvät suppilon seinät viekottavista kuvista, rakkauden hekumalauluista, seireenit sisälle viittoilemassa.

Korkeammalla lentelee mielisairaita mahtavin siivin. Heidän sielunsa itseensä kääntynyt keveys on nostanut heidät näin kauas, irrottanut heidät rakkaitensa kokonelsoneista, pirstonut suhdeshakin pattipelit. Suppilon pohjalla on kiipeävä nähnyt niiden murskautunutta massaa, sielun liekeissä palaneita yöperhosia. Niinpä hän luottaa vain omiin jalkoihinsa ja rasittavan sitkaaseen nousuun, vaikka kuuleekin ilkkuhuutoja epäilevästä Tuomaksesta.

Voi jalkamies,
sun ties on ies
on selkäs hies
ja kenkäs pies

Vihdoin ei matkalainen enää erota kuvaansa loittonevista seinämistä. Taivaallisen rakkauden ja suurten uskontojen tuhatkertaiset ja tuhatvuotiset kaiut humisevat kaikkialla suunnastaan tuhannesti poikenneina. Arvovaltaisuuden korkea-arvoisuus on pyörriytävää. Pitkään heijastelevat muinaisten mestareiden, suurten profeettojen

huikaisevan korkealle maalaamat viekottavat kuvat, kutsuvat unelmoimaan sinisille planeetoille, hukkumaan jalojen tunteiden pehmeisiin öihin. On oltava varovainen, onhan monen tähdentavoittajan käsi tahriutunut pahasti.

Vaikk' torvet soi ja salamoit
ja enkelparvet karkeloi
ei siihen aina luottaa voi

Onko matkalaisen vallannut taivaallinen vainoharha? - Miksei täällä voisi noihin kuviin luottaa, ihastella ihmiskunnan historian suurimpia saavutuksia, kauneimpia taideteoksia, jalojen kärsimysnäytelmien syviä opetuksia? Mikä häntä enää täällä uhkasi, korkeimpienkin pilvien tuolla puolen, tuolla maapallo helmenä yön sametissa?

Nousijaa kaduttaa että jätti profeettojen sinisen yön, sillä nyt alkaa helvetinäytelmä. Jo monen tähdenvälin levyisen suppilon seinämistä alkavat vilkkua kiipeävän omat vääristyneet kasvot, rupiset, syyläiset, visvaiset kasvot, sarvipäiset, torahampaiset, ainettakin raskaaman pimeyden, Luciferin kasvot. Kärsimysnäytelmän rintaperillinen kiipeää hänen kanssansa, se on hän itse ammin menetettyä taivasta takaisin valtaamassa ihmisen ovelassa valepuvussa, etteivät enkelit huomaisi lähestyvää vaaraa.

Yhä enemmän, yhä hitaammin vaaka-suoraksi muuttuu suppilon pinta. Hän kulkee tähdenväli tähdenvälin jälkeen, oivaltaa vihdoon saavuttavansa vaaka-suoran pinnan - sen missä jumalan sanotaan valtaistuintaan pitävän - vasta äärettömyydessä.

Hän palasi muiden pariin takaisin, suppilon pohjalle, josta on äärettömyyden rajalle aivan yhtä pitkä matka kuin muualtakin. Niin hän eli milloin onnellisena, milloin onnettoman elämänsä loppuun saakka.

Markku Siivola

PARANORMAALISTA ILMIÖISTÄ JA TIETOISESTA MAAILMANKAIKKEUDESTA

Viime vuosien tärkeimpiä paranormaalien ilmiöiden tutkimusta käsitteleviä julkaisuja on amerikkalaisen fil. tri Dan Radinin kirja *The Conscious Universe* (Tietoinen maailmankaikkeus). Fil. tri Radin on tehnyt tutkimusta eri yliopistojen tutkimuslaitoksissa, ja myös Yhdysvaltain puolustusvoimat ja useat suuryhtiöt ovat rahoittaneet hänen tutkimuksiaan. Tutkimuksen lähtökohdat, parantaminen mielen voimin sekä tutkimuksen merkitys tulevaisuudessa ovat monien muiden ohella keskeisiä teemoja Radinin kirjassa.

PARANORMAALIN TUTKIMUKSEN NELJÄ VAIHETTA

Tieteen historia osoittaa, että minkä tahansa epätavallisen ilmiön tutkimuksessa on havaittavissa neljä eri vaihetta. Aluksi ilmiö saattaa herättää ihmetystä ja kysymyksen, voiko ilmiötä ylipäänsä olla olemassa, ja silloin vedotaan aikakaudella yleisesti hyväksytyyn tieteenfilosofian käsityksiin siitä, mikä on mahdollista ja mikä ei. Tämä ensimmäinen vaihe saattaa kestää vuosista vuosisatoihin. Toisessa vaiheessa ilmiön olemassaolo tunnustetaan, mutta sillä kiistetään olevan mitään todellista merkitystä. Kolmas vaihe alkaa, kun huomataan, että sillä sittenkin on enemmän merkitystä kuin mitä aluksi ajateltiin, sitä aletaan tutkia ja sille löydetään sovelluksia. Neljännessä vaiheessa aikaisemmat ennakoasenteet unohtuvat, ja saattaa käydä niin, että entisistä ”epäuskoisista” tulee ilmiön innokkaimpia tutkijoita ja kannattajia.

Esimerkkejä tämänkaltaisesta vaiheittaisesta asennemuutoksesta löytyy luonnontieteiden tutkimuksesta runsaasti. Moni aikaisempina vuosisatoina tai –kymmeninä kyseenalaistettu tai jopa kielletty tieteen ala on meidän aikanamme jo saavuttanut neljännessä vaiheeseen, mutta toiset käyvät läpi ensimmäistä.

Paranormaaleihin ilmiöihin liittyvää tutkimusta on tehty vasta runsaat sata vuotta, eli verrattuna muihin luonnontieteisiin tutkimus on hyvin uutta. Ei siis ihme, että ja tutkimus kohtaa erilaisia vaikeuksia, eli se on vielä osin ensimmäisessä vaiheessaan. Ilmiöitä kyseenalaistetaan jo pelkäs-

tään siksi, että niiden hyväksyminen todelliseksi johtaisi sekä tieteen perusfilosofioiden että länsimaisten uskonnollisten käsitysten uudelleen arvioimiseen.

Määritelmän mukaan paranormaali ilmiö tarkoittaa sellaista havaitsemista tai tapahtumaa, joka on tieteen ”rajoilla” tai ”tuolla puolen”. Määritelmä itsessään ei kyseenalaista ilmiöitä, vaan toteaa, että nykyisin tieteellisin menetelmin niitä on vaikeaa tai mahdotonta tutkia. Tieteellinen tutkimus edellyttää toistettavuutta ja mitattavuutta. Koska paranormaalit ilmiöt useinkin tapahtuvat odottamatta ja ovat ainutkertaisia, niiden tutkimus edellyttää nykyisten tutkimusmenetelmien edelleen kehittämistä ja uusien luomista.

Paranormaalit ilmiöt jaetaan kolmeen ryhmään: ESP (extrasensory perception) eli aisteista riippumaton havaitseminen (telepatia, selvänäkö ja ennalta tietäminen), PK (psychokinesis) eli

ESP, PK ja NDE

mielen vaikutus aineeseen, ja ilmiöt, joiden perusteella voidaan olettaa tietoisuuden jatkuvan kuoleman jälkeen (NDE eli near-death experience eli kuolemanlähikokemus, ilmestykset tai aaveet ja jälleensyntymämuistot). Näiden ilmiöiden todenperäisyyttä voidaan jossakin määrin todentaa. Esimerkkejä telepatian, psykokinesian ja jälleensyntymämuistojen todentamisesta on kirjallisuudessa runsaasti.

MIELEN JA AINEEN VUOROVAIKUTUS

kuuluu olennaisesti paranormaalien alueeseen. Se on kiinnostanut ihmiskuntaa todennäköisesti jo esihistoriallisista ajoista lähtien, ja kertomuksia ihmismielen ihmeitä tuottavista voimista löytyy varhaisimmista historiallisista lähteistä.

Ihmismielen saloja ovat pyrkineet kartoittamaan filosofit ja viime vuosikymmeninä mielen tieteiden ammattilaiset: psykologit ja psykiatrit, biologit ja neurotieteilijät, informaatiotutkijat ja fyysikot, vain muutamia mainitakseni. Jokaisella nykyisellä tieteenalalla on luonnollisestikin oma näkökulmansa siihen, mitä mieli ja tietoisuus ovat, mutta yhteisesti hyväksytyä määritelmää niille ei toistaiseksi ole.

Mielen vaikutus kehoon eli sairauteen ja terveyteen ovat nykyisen tieteellisen ja myös paranormaalien tutkimuksen kiintoisimpia kohteita. Lääketieteen uusimmilla alueilla psykoneuroimmunologia ja paranormaalilla alueella parantajan vaikutus parannettavaan vahvistaa vuosituhantista käsitystä kehon ja mielen jokahetkisestä vuorovaikutuksesta. Sekä tutkimus että tapauskertomukset puhuvat vahvistavasta psykologian uranuurtajiin kuuluvan William James toteamuksen 1800-luvun lopulla: kaikki mielen liikkeet vaikuttavat jollakin tavoin kehoon. Sata vuotta myöhemmin mielen voimalla parantumista laajalti kirjoittanut Norman Cousins kiteytti saman ajatuksen sanoihin ”uskosta tulee biologiaa”.

Lumevaikutukseen ja psykosomaattisiin sairauksiin liittyvien satojen tutkimusten perusteella on todettu, että aineeton mieli vaikuttaa aineelliseen kehoon hyvin monin eri tavoin. Ihmisen omat uskomukset ja odotukset, toiveet ja pelot, mutta myös läheisten ja erityisesti auktoriteeteiksi koettujen henkilöiden näkemykset ja mielipiteet vaikuttavat voimakkaasti parantumistapahtumassa. Miten tämä ”mentaaliksi intentiksi” nimetty ilmiö vaikuttaa, on edelleen tutkimuksen kohteena. Erityisesti ns. kaukoparantaminen ja sen avulla parantuminen kiinnostaa paranormaalien ilmiöiden tutkijoita.

Kaukoparantamista nimitetään eri nimillä ja siihen asenoidutaan sen mukaan, mikä on parannettavan tai parantajan filosofinen tai uskonnollinen viitekehys. Rukouksen voimalla parantaminen, henkiparannus ja bioenergiahoitot ovat muutamia näkökulmia. Yli kahdenkymmenen vuoden tutkimustuloksia kaukoparantamisen vaikutuksista sairaisiin ihmisiin ovat tehneet tunnetuiksi mm. lääkärit Bernie Siegel ja Larry Dossey. Tutkimustulokset ovat olleet vakuuttavia. Ne osoittavat myös sen, että parannettavat tiedostamattaan ottavat vastaan heille lähetettyjä mentaaleja signaaleita. Parantajien lähettämän energian vaikutusta myös bakteereihin, kasveihin ja koe-eläimiin on tutkittu.

KUINKA PITKÄLLE MIELEN KENTTÄ ULOTTUU

on kysymys, joka askarruttaa varsinkin aikana, jolloin tuhansien, jopa miljoonien ihmisten mieli keskittyy samanaikaisesti johonkin tapahtumaan. Luonnontieteissä hyväksytään käsitys energiakentistä. Sekä ihmisen että maapallon sähkömagneettisen kentän tutkimus alkoi yli kaksisataa vuotta sitten. Entä ihmisen mielen energian kehittämä tai sitä suuremmassa mitassa kokonaisten kansanjoukkojen mielen kenttä, ovatko ne olemassa ja mitä vaikutusta niillä saattaisi olla?

Tutkimustulokset antavat ymmärtää, että mentaaliin energiakenttään kuuluu olennaisesti ajasta ja paikasta riippumaton tietoisuus, joka pystyy luomaan järjestystä näennäiseen kaaokseen siitä riippuen, kuinka voimakas sen lähettämä signaali on. Sähkömagneettisen kentän tavoin myös signaalin kentän voimakkuuden voidaan odottaa aaltoilevan. Keskittyneen tietoisuuden tiloissa tuotettu kenttä on voimakkaampi kuin muissa tuotettu. Kenttä voimistuu myös sitä mukaa, mitä useammat yhdistävät mielensä voimat saman signaalin lähettämiseen. Toisin sanoen, kun mieli liikkuu, se liikuttaa myös ainetta.

Ajatusta maapallosta jollakin tasolla tietoisena olentona nimitetään Gaia-hypoteesiksi. Gaian mielen eli maan sähkömagneettisen kentän aaltoiluun vaikuttavat auringon, kuun ja aurinkokunnan muiden planeettojen sekä sen oman sulan sisuksen voimien vaihtelut. On myös esitetty oletus, että Gaian ja ihmiskunnan mieli ovat vuorovaikutuksessa keskenään. Aikoina, jolloin ihmiskunta elää kutakuinkin tavanomaista elämää, Gaian arvellaan ”uneksivan”, mutta hetkinä, jolloin suurten ihmisjoukkojen mieli keskittyy johonkin asiaan, Gaia aivan kuin herää unestaan.

Fil. tri Radin viittaa merkitykseen, mikä Gaian mielellä on yhteiskunnassa vallitsevaan järjestykseen ja epäjärjestykseen. Maailman laajuisen väkivallan ja aggression tiedostamaton syy saattaa kirjaimellisesti olla laajojen kansanjoukkojen kaoottiset, pahansuovat ajatukset. Radin sanoo: ”Esimerkiksi jihadin eli pyhän sodan idea uskottomia vastaan saattaa horjuttaa sekä suoraan (esimerkiksi terroritekoina) että epäsuorasti yhteiskunta-

järjestyä ympäri maailmaa. Sitä vastoin rauhanomaiset, kuten Gandhin ja Martin Luther Kingin innoittamat protestit, jotka synnyttävät joukoissa jaloja pyrkimyksiä, ovat saattaneet päästä tavoitteisiinsa psykologisista syistä, mutta myös fyysisistä syistä, joita emme vielä voi täysin ymmärtää.”

PARANORMAALIN TUTKIMUKSEN MERKITYS

avautuu täysin vasta tutkimuksen itsensä edistyessä. Tutkimukset ja teoria kiinnostavat vain harvoja, mutta hyvin monet ovat valmiita kokeilemaan ja sovelta- maan esimerkiksi energiaparannusta käytännössä.

Nopeinta ja laajinta edistystä voidaan- kin ennakoida nimenomaan aloilla, joissa yhdistyvät toisaalta ihmisen fyysistä olemusta, toisaalta hänen mieltään ja tietoisuuttaan tutkivat, jokapäiväiseen elämään sovellettavissa olevat tieteenalat. Sitä mukaa kun yhä vakuuttavampia tuloksia saadaan ja niitä julkistetaan, paranormaalien tutkimuksen osa-alueet siirtyvät ensimmäisestä vaiheesta toiseen tai kolmanteen eli aikanaan niistä tulee hyväksytyä tiedettä.

Poikkeuksellisille paranormaaleille kyvyille on jatkuvaa kysyntää, ja monet niitä osoittaneet ovat suostuneet koehenkilöiksi tutkimuksiin. Liikemaailma ja poliisi käyttävät hyväksi tällaisten henkilöiden palveluksia. Eri maiden puolustusvoimat myös tutkivat paranormaaleita kykyjä, mutta salaiseksi luokiteltuna tutkimuksista ei ole annettu tietoja julkisuudessa.

Paranormaalilla tutkimuksella on vielä pitkä tie edessään. Tutkijoilta edellytetään monien erikoisalojen koulutusta, ja tutkimuksen rahoitus on jatkuva ongelma. Paranormaalien tutkimusta kiihkoisesti omista henkilökohtaisista syistään vastustavat henkilöt saavat äänensä kuuluville paremmin kuin ilmiöitä kiihkkottomasti tutkivat. Fil. tri Radin lainaus filosofi Soren Kierkegaardilta sopii moniin: ”On kaksi tapaa pettää itseään. Toinen on uskoa sellaiseen, mikä ei ole totta, toinen kieltäytyä uskomasta siihen, mikä on totta.”

Kokemus kulkee hyvin usein tutkimuksen edellä. Kertomuksia paranormaaleiksi nykyaikana luonnehdituista kokemuksista on kuvattu kirjallisuudessa aina siitä

saakka, kun kirjoitettua historiaa on ollut. Ne ovat olleet osa ihmiskunnan ja yksittäisten ihmisten kokemusta kautta vuosituhansien.

Radin huomauttaa, että ellei paranormaaleita ilmiöitä ja kokemuksia ole olemassa, ihmisten usko niihin ja niiden kokeminen merkitsee sitä, että suuri osa ihmiskuntaa on kärsinyt ja kärsii ”joukkohulluudesta”. Paranormaaleista ilmiöistä kiinnostuneisiin suhtaudutaan toisin kuin esimerkiksi niihin, jotka uskovat johonkin jumalaan. Siksikin on outoa, että skeptikkoihin

En näe asioita sellaisina kuin ne ovat. Näen asiat sellaisina kuin olen itse.

lukeutuvat eivät kohdistu hyökkäyksiään uskontoa ja johonkin jumaluuteen uskovia vastaan, vaikka minäkään jumalan olemas-

saolosta ei ole tieteellistä todistetta ja hyvin suuri osa ihmisiä uskoo hänen olevan olemassa. Skeptikkoihin sopiikin Radinin lainaama Laurel Leen lausahdus: ”Tiedän, että en näe asioita sellaisina kuin ne ovat. Näen asiat sellaisina kuin olen itse.”

Lähde: Dean Radin, Ph.D. The Conscious Universe. The Scientific Truth of Psychic Phenomena. HarperEdge. San Francisco, 1997.

Heli Sarre

